

opusdei.org

"Nikad nisam vidio čvršću vjeru nego među progonjenim katolicima u Kini"

Intervju s don Estebanom Aranazom, članom Svećeničkog društva Svetog Križa, koji se vratio nakon šestogodišnjeg svećeničkog rada na Tajvanu i Kini.

6.08.2009.

U unutrašnjosti Kine, sjeverno o Pekinga, španjolski svećenik podučavao je teologiju u staroj

tvornici leda. Dva sata su ujutro. Studenti upijaju predavanja o Katekizmu Katoličke crkve. Oni znaju da će proći još mnogo vremena prije nego će moći imati ponovno nešto takvo.

Nakon nastave, svi će se oni vratiti svojim kućama i slijedećeg dana ići će na posao kao i svi drugi. Jedino oni i mala grupa vjernika znaju da su to sjemeništarcu Kineske mučeničke Crkve. A što se tiče učitelja, Esteban Aranaz, on će uzeti svoju gitaru i nastaviti svoju ulogu „gostujućeg glazbenika“.

Na njegovom putu po Kini još ga čekaju mnogi „koncerti“: poduka sjemeništara, skloništa, Mise za male grupe, posjeti svećenicima. „Gotovo uvijek noću, dok policija ne gleda. Strah? To nije važno. Ne, nikad se nisam bojao.“

Esteban Aranaz je dijecezanski svećenik koji pripada Svećeničkoj

družbi Svetog Križa, družbu koju je osnovao sv. Josemaría Escrivá, a koja je sjedinjena s Opusom Dei. On je šest godina živio na Tajvanu i često je putovao Azijskim kopnom. Sada je povratkom u Španjolsku postao rektor glavnog sjemeništa svoje biskupije u Taragoni.

Zašto ste iz Taragone otišli na Tajvan?

Naš Gospodin pomalo mi je davao znakove. Dobili smo vijest od redovnice iz naše biskupije koja je živjela u zatvorenom samostanu na Tajvanu. Bilo je jasno da tamo jako mnogo ljudi još nije upoznalo Krista.

Na Božić 1999. pozvao sam mladog kineskog prijatelja u moju župu. Njegov pravni i zaposlenički status u Španjolskoj nisu bili riješeni. Yan nije bio kršćanin ali nas je lako sprijateljila njegova iskrena i velikodušna narav.

Na Badnjak smo bili u crkvi i on mi je pomagao pripremiti se za Polnoćku. Kad je vidio lik Djeteta Isusa rekao mi je „Dijete mi govori“ tri stvari: „Prvo, da On dolazi s neba i da nije kao mi; drugo, jer je mali ima Majku koja ga neizmjereno voli; treće, njegove ruke su raširene jer voli svakoga.“

Pitao sam se kako bih mu mogao objasniti značenje Božića, ali to nije bilo potrebno. Njegove jednostavne ali duboke riječi su me potaknule i pomislio sam: „Koliko ljudi u Kini ne poznaje Isusa.“ Od tog trenutka u mom srcu se rodila velika želja poći u Kinu.

I počeo sam joj davati ozbiljan značaj u 2000. godini. Godini kad nas je Ivan Pavao II pozvao: "*Duc in altum!* Izvezi na pučinu!“ Te riječi su neprestano odzvanjale u mojoj glavi. U isto vrijeme, potaknulo me pismo Prelata Opusa Dei napisano na

početku trećeg milenija, potičući svoje sinove i kćeri da „se usude postaviti više ciljeva“ u svom apostolatu.

Ali vi ste već bili svećenik...

Da, ali to mi se još nije činilo dovoljno. Morao sam donijeti odluku. I tako, na putu za Rim, molio sam pred relikvijom sv. Franje Ksaverskog, sveca koji je ostavio sve i otišao u Aziju. Molio sam Gospodina: „Daj mi jasan znak ako želiš da odem u Kinu. To nije jednostavna odluka.“

Upravo kad sam napustio crkvu redovnica iz Azije pozdravila me na ulici i rekla: „Molim vas, molite za moju zemlju, Kinu“. Smrznuo sam se na licu mjesta i odgovorio, „Sestro, nemate pojma koliko.“ To je bio znak koji sam čekao. Više nisam mogao nazad.

Kad sam rekao mom biskupu, on mi je dao potpunu potporu i rekao mi:

„Ne mogu odbiti službu sveopćoj Crkvi“, bio sam vječno zahvalan.

Kako ste počeli?

Zacijelo je bilo teško. Prve dvije godine dani su mi prolazili u slavljenju sv. Mise i učenju kineskog i ispunjavanju normi kao što su moljenje Krunice i molitva. Mnogo milosti sam primio na sv. Misama, i došao sam do spoznanja da je to vrhunac svakog dana. Kad nisam mogao drugo, molio sam za one ljude s kojima još nisam mogao komunicirati.

Jeste li mnogo trpjeli samoću?

Ne, nikad se nisam osjećao usamljenim. Kao član svećeničkog duštva Svetog Križa, mogao sam ići u centar Opusa Dei u Taipei primiti sredstva formacije i duhovnog vodstva. Tamo sam našao snagu potrebnu kako ne bih postao obeshrabren. Također za mene se

molila moja obitelj i mnogi prijatelji kao i duhovni podupiratelji.

Napokon, nakon prve dvije godine, Tajpejski nadbiskup povjerio mi je župu od 120 osoba, Gospa od čudesne medaljice, posvetu koju je sv.

Josemaría osobito volio. „Kome ću pomagati?“ upitao sam. „Bit ćete jedini svećenik“, odgovorio mi je. Osjetio sam veliku čežnju započeti raditi.

Prve propovijedi na kineskom bile su katastrofalne. Ali, Bogu hvala, vjernici su bili puni razumijevanja i mnogo su mi pomagali.

Kakva je vjera Tajvanaca?

Morate razumjeti da je Tajvan zemlja s 23 milijuna ljudi, a samo je 1% katolika. Ali oni su vrlo ponosni što su katolici i imaju životni osjeća pripadnosti Crkvi.

I vrijeme dok sam bio tamo, imali smo 32 obraćenja. S posebnom ljubavlju se sjećam jednog 58-godišnjaka koji je bolovao od tumora. Njegova obitelj je bila katolička, ali on je ostao poganin. Oni su me nazvali iz bolnice: „On se želi krstiti.“ Sjećam se da sam ga tražio ispovijed vjere; „Vjeruješ li u Boga Oca? Vjeruješ li u Boga Sina?...“ On je jasno odgovorio čvrsto držeći moj križ: Da, ja vjerujem!“ Kad sam bio na odlasku pitao je smije li zadržati moj križ: „On mi je sada jedina utjeha“, rekao je. Ubrzo je preminuo u miru.

Tijekom mojih posjeta bolesnima, često sam mislio o sv. Josemarí kako se pripremao osnovati Opus Dei tijekom posjeta umirućim u madridskim bolnicama. Znam jako dobro sve bolnice u Taipeiju! Tamo sam pomazivao umiruće, krstio pa čak i vjenčao ljude.

Kako objašnjavate katoličku vjeru nevjernicima?

Tajvanci, općenito, vrlo poštuju vjeru, tako da je s njima lako govoriti o tome. U protekle tri godine imali smo Tjelovsku procesiju središtem grada. Župljani su pripremili ukrašene tepihe od višebojne riže. To je prilika tim ljudima objasniti Euharistiju.

Kad se približio Božić, želio sam postaviti jaslce na javnom mjestu. Ova tradicija pruža dobru priliku govoriti o Kristu. Jedna od glavnih banaka na Tajvanu naslanja se na župnu crkvu. Ulaz u taj neboder imali mali vrt koji je bio savršeno mjesto za jaslce. Zamolio sam dvoje vjernika da mi se pridruže u razgovoru s odgovornom osobom iz banke. Prije nego smo ušli izmolili smo Zdravo Marijo kako bi sve dobro prošlo. Bilo je to 12. prosinca, na blagdan Gospe od Guadalupe.

Kao što se pokazalo, ne samo da smo mogli razgovarati s upraviteljem zgrade, nego smo odmah dobili i dozvolu i još bolje, za to su nam platili!

Vjerska tradicija je prilično iznenadila mnoge ljude. Ali od tada, jaslice su bile postavljene tamo svake godine. To je divna prilika za podučavanje.

Ali vaša prvotna namjera je bili otići u Kinu.

I bio sam u mogućnosti otići! Tek nakon što sam dovoljno dobro savladao kineski, došao sam u kontakt s nekim progonjenim zajednicama – ili „podzemnom“ Crkvom i bio sam u mogućnosti posjetiti ih. Čak sam imao priliku posjetiti neke kršćane koji žive sjeverno do Velikog zida.

Nakon što sam ih upoznao, moram reći da nikad nisam vidio jaču vjeru

od one kod progonjenih katolika u Kini. To je vjera pročišćena Križem, trpljenjem. Vrlo su me ojačali. Na primjer, kad smo slavili Euharistiju rano ujutro u nečijem domu, pobožnost tih ljudi bila je dirljiva. Za njih sv. Misa je doista blago.

Biskup koji je bio u zatvoru, a sada je u kućnom pritvoru rekao mi je: „Imam tri želje za Crkvu u Kini da bi napredovala: da se nikad ne bojimo, da smo vjerni i da su naši svećenici dobro obučeni. Sve ostalo će doći samo po sebi.“

Taj biskup skrbio je za sirotište sa 72 napuštene i bolesne djece koja su nađena na ulici. Kineski svećenici su općenito heroji.

Kako možemo pomoći Crkvi u Kini?

Molitvom.

To je sve?

Nije dovoljno moliti samo za crkvu; također moramo moliti za vlast u Kini, da se oni obrate. Nadalje, potrebna je novčana pomoć kineskim svećenicima kako bi došli u Europu na obuku. Ja također mogu pomoći podržati Guan Ming „Jasnoća“ zakladu, koja snabdijeva podzemne sjemeništare knjigama. Nedavno smo bili u mogućnosti poslati im prvi prijevod na kineski cjelokupnog opusa sv. Tome Akvinskog – *Summa Theologiae* i druge spise.

I šta dalje?

Biskup moje biskupije u Španjolskoj osnovao je sjemenište i postavio me za rektora. I tako sam se vratio u Taragonu nastaviti služiti Crkvi ovdje. Ali iako sam otišao iz Kine, moje srce je još uvijek tamo.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/nikad-nisam-vidio-cvrscu-
vjeru-nego-meu-progonjenim-
katolicima-u-kini/](https://opusdei.org/hr-hr/article/nikad-nisam-vidio-cvrscu-vjeru-nego-meu-progonjenim-katolicima-u-kini/) (20.04.2025.)